

budt sit Raad og sin Veiledning. Ja, Kjære! Vi kunne godt tilbyde Raad og Veiledning, men naar Ingen vil benytte det, kan det ikke nytte Noget, og naar der staaer i en Paragraph i vor Grundlov, som den ærede Rigsdagsmand selv har været med at stemme for, at den burde blive staaende ogsaa fremdeles, at Kirkens Forsatning skal ordnes ved Lov, saa er det mig virkelig aldeles ubegribeligt, at han nu vil modsætte sig, at man gjør de forberedende Skridt til at faae denne Paragraph gennemført. Fremdeles har den ærede Taler ogsaa sagt, at naar Taleren er om virkelig Frihed, ja, da vilde de geistlige Herrer aldeles Intet have dermed at gjøre; saadanne Love, som komme frem her og angaae kirkelig Frihed, vilde de Intet have med at bestille. Men jeg maa dog gjøre den ærede Rigsdagsmand opmærksom paa, at det er netop den kirkelige Frihed, vi Alle ønske, men vi ønske den paa en saadan Maade, at alle Forhold tillige kunne ordnes saaledes, at der kan tilkomme Enhver, hvad der retteligt og billigt tilkommer ham, og at Sagen i det Hele kan tages under en saadan Overveielse, at man kan see at faae det Bedste ud deraf; men det troer jeg ikke man kan opnaae ved de enkelte Love, der her ere fremlagte. Jeg har endnu ikke havt den Ære at see Betænkningen fra den Comitee, som er nedsat i den kirkelige Sag, og jeg kan altsaa ikke domme om den; men jeg troer dog virkelig, at naar en Forsamling, der efter Ministerens bedste Skjøn blev valgt, netop i dette Tiemed, baade af Geistlige og Verdslige, saa maatte man af den kunne faae Forararbeider, som jeg troer langt vilde overgaae, hvad de ærede Herrer kunne opstille. (En Stemme: „Na nei!). Jeg troer det. (En Stemme: „Jeg troer det ikke!). Ja, det er muligt, jeg kan tage feil; imidlertid ere Pengene jo engang bevilgede, og naar den høitærede Minister vil benytte disse 5000 Rbd., saa er det ogsaa muligt at benytte dem saaledes, at der kan komme noget Bedre og Gavnligere ud deraf, end der hidtil er kommet. Den høitærede Taler har dernæst ogsaa omtalt, at de geistlige Herrer i Conventet, som han kaldte dem, hidtil ikke have rørt sig. Jo, sandelig have de rørt sig, og hvad der nu foreligger er jo netop

et Vidnesbyrd om, at de røre sig, og mere end een Gang have de bedet om det; jeg beder om i dette Dieblif, at vi maae faae en forberedende Forsamling; man kalde den nu hvad man vil, det er mig det samme, Commissionsforsamling eller Synode; det er mig ligegyldigt, hvad man kalder den; de have mere end een Gang bedet om, at de maatte faae en saadan Forsamling, som dog engang kunde bringe Sagen fremad, saa at man kunde haabe at komme ud af denne principløse Tilstand, i hvilken Folketirken nu befinder sig, i Sammenligning med de mange Secter, der sværme omkring os. Sluttelig skal jeg endnu engang udtale min Tak til den høitærede Minister, som har bragt Sagen frem her; jeg haaber, at det billige Forlangende, han har gjort, ogsaa maa gaae igjennem, og jeg skal anbefale det paa det Barmeste og paa det Bedste.

Monrad: Den ærede Rigsdagsmand fra Aalborg (Høst), der er kommet med saamange Lovgivningsarbeider angaaende kirkelige Gjenstande, har ogsaa idag yttret sig i Almindelighed om vor Stilling til Lovgivningsmagten. Først fremstillede han det saaledes, som om vi her gave Love; hvis det var saaledes, saa vilde jeg kunne forstaae den efter min Mening meget hensynsløse Fremgangsmaade, som den ærede Rigsdagsmand har betjent sig af; thi naar det kunde lykkes ham at faae Majoriteten for sig, saa kunde hans Forslag jo blive til Love. Men da der skete Indsigelse imod, at vi give Love, saa sagde han, at vi foreslaae Love; det er heller ikke rigtigt. Vor Myndighed gaar videre; vi give vort Samtykke, vi deeltage med i den lovgivende Virksomhed. Den ærede Rigsdagsmand yttrede tillige, at han haabede, at denne Commission — maa see det er et Udtryk, som vil tiltale de Herrer bedre —, som Cultusministeren agter at sammensætte, ikke maatte udrette Noget, at dens Værk længe maatte vente paa at bære Frugt. Jeg troer ikke, det er noget rigtigt Duffe af den ærede Rigsdagsmand; jeg troer, at naar der er Tale om at behandle de kirkelige Gjenstande, da maa vistnok ethvert Medlem af Kirken, og ogsaa den ærede Rigsdagsmand, ønske, at den Gjærning, der saaledes paabegyndes, virkelig maa bære Frugt og